

„Tisztán mászom”

Megvolt a második tisztán mászásom, bár a harmadikat írhattam be a naptáramba, de az eggyel előbbit nem tudtam „teljesíteni”, akkor csak egy hajszálon függött a siker! De, most megvolt, így magam lepődtem meg a leginkább. Az érzés furcsa volt számomra, egyszerre megdöbbenő és felemelő, a nap végén megkönnyebbülést érez az ember, igen megcsináltam – megcsináltuk.

Szombaton (2006. november 18-án) 10⁰⁰-kor találkoztunk Gozony Gergővel (Gizi) a TF egyik tanterme előtt, vagyis, hogy egész pontos legyen olyan 10⁴⁵ körül. Gizi éppen tanári hivatását gyakorolta a leendő hegymászó oktatókon, reméljük több, mint – inkább – kevesebb sikerrel, de közvetlen eredményeként kisebb csúszást előidézve a megbeszélte indulásban. A franciák által preferált gyors ereszkedés (a részletekért hívd, vagy keresd Gizit) bemutatása után pikk-pakk sikerült kocsiba ülnünk, s már 130 km/h sebességgel száguldoztunk a Turul-sziklák felé. Az „ágyúgolyó-futam” egészen a Törökugratóig sikerült, mikor is letértünk a 1-es főútra, lévén, hogy nem volt autópálya-matricánk. Vinyetta ide, vagy oda az út igen kellemesen és gyorsan elrepült, de nem kell rosszra gondolni! A hegymászó oktatás jövőjét taglaltuk, s a lehetséges erkölcsi, s anyagi felemelkedés gondolatával játszadoztunk, s bár lehet kicsit túlzásokba estem, de számomra igen tanúságos beszélgetés kerekedett ki.

A parkolóban már vártak minket. Éppen zárult a matiné, s a „délelőtti műsor” termését nem tapsoltuk meg, de a társulat lelkes csapatát igen. A kuka előtt még lapogatták egy kicsit a KICSIK az üres PET palackokat és Pepsi-Coca-Colás dobozokat, majd elköszöntünk egymástól. Ja igen, azt elfelejtettem említeni, hogy ezen alkalommal nem a mászásra, sokkal inkább a szemétszedésre kívántuk összpontosítani minden tudásunkat, s lelkesedésünket.

Tolnay Katával, Kovács Tomival, Kovács Attussal egy nagyon gyors egyeztetés után már ereszkedtünk is a Turul alá, de ehhez most nem kellett beöltöznünk, csupán munkáskesztyűt húznunk, és lelépcsőznünk egy kicsit a piros turistajelzésen.

Ami elsőre nem egyszerű feladatnak tűnt, az másodjára egy kisebb fajta kihívássá nőtte ki magát. Egyre beljebb és beljebb haladva az erdőben újabb és újabb PET temetőkre, Gizi szavaival élve PET „szemeterly”-kre bukkantunk, de mi nem adtuk fel. Személy szerint mintha csak Tardoson a „Moha & Páfrány”-t másztam volna – még nem toltam ki végig, de tavasszal biztosan meglesz (csakhogy némi mászáshoz közeli élményt is belecsempésszek ezen írományba). Visszatérve a szemétszedéshez, 2-3 óra után a „tisztán mászás” kezdett tényleg tiszta lenni, illetve a környék. A munka közben lehetőségünk nyílt a helyi vagányok (de lehet, hogy a távoliak is) kedvenc szórakozását elemezni. Egy idő után kicsit idegesítő volt kiszedni, vagy inkább kirázni az apró murva kavicsot a műanyag palackokból, mely arra szolgál, hogy minél messzebbre lehessen eldobni, ezzel imponálva a helyi csajoknak (vagy éppen a távoliknak). Persze ez csak feltételezés, lehet egy igen fontos fizikai kísérlet részeit „semmisítettük” meg, végleg meghiusítva ezzel a következő magyar Nobel-díjat. A reprezentativitást akkor is igen nagy túlzásnak tartom.

A zsákok csak gyűltek, mi pedig Gizivel összenézve szinte egyszerre állapítottuk meg, hogy bár nem az igazi, de majdhogynem egy jó kis mászással ért fel az elmúlt pár óra. Szóval kicsit egyszerűbben kifejezve magam: jól elfáradtunk, miután felcígóltunk 5–6 zsákot csurig szeméttel, és ráadásként egy – valaha – jól bebetonozott köztéri vas szemettest, ami normális esetben csak igen ritkán szokott repülni.

A végeredmény jó sok szemét: 3000 liter, és egy kellemes nap, „tisztá mászással”.

Budapest, 2006. október 06.

Koós Sanya